

Христо
Карастоянов
съпротива.net

Издателска къща ЖАНЕТ 45
е носител на националните награди:

- „Хр. Г. Данов“ – за българска художествена литература (2002)
- „Бронзов лъв“ – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)
- „К. Константинов“ – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Христо Карастоянов, автор, 2008

© Димитър Келбечев, художник на корицата, 2008

© Издателска къща Жанет 45, 2008

ISBN 978-954-491-405-9

Христо
Карастоянов

съпротиВа.net

РОМАН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ЖАНЕТ 45
ПЛОВДИВ

*На Бойко Даскалов,
той знае защо*

Нищо не се беше променило и направо не беше за вярване, че са минали всичките тия десет години. Беше си съвсем същото, каквото го беше оставил в един забравен април, когато кестените тъкмо бяха кипнали в предпазливата си резеда. Само дето вместо стария „Велико Търново“ върху хладилния шкаф сега работеше някакъв огромен сребрист изрод с плосък екран и незнайна марка отпред, а друг висеше в ъгъла отсреща. На телевизорите им беше изключен звукът, защото собственикът предпочиташе радиото, а по екраните само се мяркаха разголените манекенки от някакъв моден канал. Приличаха на риби в ония лъскави аквариуми. Е, и глупавите табелки „маса за пушачи“, „маса за непушачи“ – някога нямаше такива работи.

Махна отдалеч на барманката и тя му отвърна иззад машината за кафе с оня привичен жест, който можеше да означава всичко. Дори и машината си беше същата...

Озърна се, видя свободен стол до масата при витрината (където едновременно палма беше сменена с някакво нещо с дълги остри листа, но пък кацата

си беше все същата) и се запъти натам. Викна бодро: „Здравейте бе, пичове! Черпите се, а?!...“ – после седна и каза, че тая работа с масите за пушачи и за непушачи била голям майтап и че било все едно в плувния басейн да има зона за пикаещи. Поиска си цигара, рече: „А дай сега и огънче!...“ – и като дръпна с удоволствие, предложи да вземели вече да ги спират тия цигари, че щели били да пукнат. Другите двама на масата се спогледаха, свиха рамене, но мъжът точно срещу него се ухили и каза, че готово, защо не!...

– Айде – каза, – ти спираш моите, аз спирам твоите...

– Абе, въобще... – отвърна той, само че не довърши какво „въобще“.

Другият срещу него продължаваше да се усмихва снизходително и допълни, че, както гледал, той вече май ги е спрял. Не точно че ги е спрял, ами е спрял да си купува...

Той също се засмя и каза: „Таман тъй излиза, да му се невиди...“ – и допълни, че един ден седнал и изчислил, че ги е пропушил тия отрови точно преди двайсет и седем години и осем дни.

– Ама на вас ли да го разправям – рече, – като заедно я захванахме тая отрова в кенефите на гимназията...

Те отвърнаха учудено, че верно, че са запалили първата си цигара тримата едновременно.

– Едновременно ами... – потвърди той. – Те и едновременно щяха да ни изключат, ама отървахме кожата, ако не сте забравили...

Другите двама също си го спомниха това – как иначе много лютият заместник-директор („Пите-

ка!“ – възкликнаха и тримата и се изсмяха), та Питетка значи имал джандарска физиономия, но предпочел само да им шибне по два шамара в заключената канцелария и после да се направи, че въобще не ги е излавял с цигара в задимената тоалетна...

– Излезе – им каза той – честен човек и излъга. Ама после – въздъхна – умря.

– Аха – въздъхна човекът до него, – от бърбурци...

– Да се чудиш защо толкова сме го псували тоя човек – обади се другият отсреща. – Лека му пръст де!... – допълни и те и тримата отляха по капка от чашите си.

– Живот – каза той, – какво да го правиш... Помните – каза – какво стана например с Левитан... – а те се объркаха и го попитаха за кой Левитан става дума.

– Е оня де – махна с ръка той, – говорителя, руския говорител, сещате се, от советското информбюро и не знам си какво си!

И обясни, че този Левитан, който през войната обявявал сводките от фронта, се оказал последната жертва в битката за Курската дъга! Поканили го на честванията на четиридесетгодишнината от епичното сражение и той не отказал, понеже и за това бил съобщил по радиото навремето си, ама като отишъл – получил инфаркт и починал още в хотела. *Курска дъга*, ама *кур*, с една дума...

– Това имам предвид – заключи. – Живот! – сви рамене, а после попита мъжа от другата страна на масата какво е станало с брат му.

Онзи сви рамене и отвърна, че какво да ставало – бачкал си.

– Ама пак там ли? – уточни обаче той и мъжът отговори, че – да – и че къде да ходел.

– Тъй ще е тя! – въздъхна. – Ще си натискаме парцалките, че едно време е дошло...

Сетне се обърна към човека до себе си, разпита го за майка му – дали се е оправила – и тоя като му каза, че се е оправила, той го потупа бодро по рамото и каза, че това да се чувало, а после те тримата се заприказваха за стари работи и стари познати.

Тъй беше. Първо той ги почерпи с по още едно, от което те пиеха, после те него, той радостно им припомняше неща, които другите двама мъже отдавна бяха забравили, та се споглеждаха и свиваха устни. „Верно бе – викаха, – ама точно тъй беше, да му се невиди!“ – и възклицаваха, че как са могли да го забравят това, след което на свой ред се сещаха за други случки и общи познати. Той пък стигна чак до манифестациите за Първи май или Кирил и Методий, когато на единия от мъжете редовно му давали да носи окичения с венци портрет на Бачо Киро, а другият никога не стъпвал на манифестация и на три пъти му намаляли поведението заради тая работа. И, разбира се, абитуриентският бал! Абитуриентският им бал през един далечен и забравен месец май, когато непрекъснато валяло, валяло и на бала, та пичовете от техникума, дето се изсипвали като хлебарки през прозорците на тоалетните, за да участват във веселбата, били мокри и милиционерите по-лесно ги разпознавали, че са *външни лица*. Тъй успя да ги накара да си спомнят как точно те тримата също се вмъкнали на бала на другата гимназия, как опатка-ли една бутилка водка зад някакви прашни завеси

и как после изкарали такъв зверски туист, че милицията замалко не арестувала мъжа, който сега седеше от другата страна на масата. „Е... – изчерви се от удоволствие този. – Ама бяхме млади...“ – каза, а другарят му небрежно подхвърли, че те и сега си младеели. „А, не така, не така! – каза му обаче той. – Младеем, ама между нас си... Въпросът – каза – е да младеем ей там за онуй младото, дето пъпчето му и през зимата отвънка, ако ме разбираш правилно...“

Припомни им и един друг абитуриентски бал, техния абитуриентски бал, когато дърветата по главната тъкмо се били покрили в предпазлива резеда и шивачниците трябвало да работят на две смени, тъй че смешните им абитуриентски костюми били вече ушити, трендафорите – купени, както били купени и първите им истински вратовръзки, дето не били с ластик като ученическите, та трябвало да се учат да си правят *възли*. В оная забравена година всички момичета от горните класове били с тежки бретони и косите им били като златни и черни камбани (защото до един бяха гледали по няколко пъти „Фантомас“, а там артистката Милен Демонжо ходеше с точно такава прическа), или ги връзвали на предизвикателни конски опашки (като Бриджит Бардо, разбира се), но за бала щели да ги вдигнат на опасни *тупирани* кокове.

И така нататък.

Мъжете на масата го гледаха вече съвсем иначе, а той не спираше и ги накара да си спомнят как точно преди бала в гимназията гръмнал слухът, че Калина от единадесети „бъ“ била бременна!... Била най-красивата в цялото училище, единствена тя про-

дължавала да носи онази тежка плитка, праметната през дясното ѝ рамо, нямала си приятелка като другите патки, нито пък я били виждали с компания на *движението*. Но нейното не било високомерие. Това нейното било нещо друго. Какво точно, било трудно да се каже, но така или иначе никой никога не ѝ викал Калинка – винаги я наричали именно *Калина*. А ето че била бременна! Било точно толкова стъписващо, колкото и когато се беше разчуло онава необяснено от никого самоубийство на красивата Ержбет три лета по-рано. Ержбет била взела тайно пистолета на свако си, който бил милиционер, и се застреляла в устата, а градът дълго щял да разправя как били черни и разкъсани като гръмнала гума бузите ѝ. Другите хапеха устни и отпиваха, а ръцете им потрепваха и сами не усетиха как мина почти час, преди той да си погледне часовника. Навън вече беше притъмняло в едно декемврийско свечеряване, около уличните лампи димеше парцалива мъгла и хората по двата тротоара приличаха на забързани сенки.

После той си погледна часовника и изпъшка, че трябвало да бяга. Махна на сервитьорката, плати цялата сметка, въпреки възмутените подвиквания на другите двама, накрая каза, че трябвало да се виждат по-често, за да не ги бият поотделно, и си тръгна.

Двамата мъже го гледаха как забързано излиза, как стъклената врата се затваря тежко зад него и как самият той се стапя в оранжевата мъгла отвън.

– Абе – обади се навъсено единият, – и сега тоя кой беше?

Другият сви рамене и отвърна:

– Е а де?!...

...А там, отвън, той се спря за миг на ъгъла, обърна се назад, после пак погледна напред, към главната улица с размитите от повехналата ръждива мъглица лампи и виещите се отгоре гирлянди за приближаващите празници, озърна се и към улицата вдясно и накрая прехапа устни.

Внезапно беше разбрал, че *никога през живота си не е стъпвал в този абсолютно непознат град.*

И като си помисли така, тръгна към автобусната спирка.

[Едно]

Вече много стар и измъчен, Хитлер изтляваше в една жилава и безкрайна старост. Беше сигурен, че е болен от всички болести на тоя свят, и по три пъти на ден ходеше в амбулаторията да му бият инжекции. Всички го знаеха като ужасна напаст: от сутрин до вечер кръстосваше нагоре-надолу между масите с едни стари галоши от село, жилетка с окъсели ръкави и оная някогашна пазарска чанта от протрита мушама, ругаеше пискливо и все намираще за какво да се скара на Елвис Пресли. Елвис Пресли изобщо не му обръщаше внимание; на всяка забележка отвръщаше: „Не думай!“ – и през повечето време играеше с един от Ямбол.

Този от Ямбол също го ругаеше, но по-иначе – разсеяно, както се ругаят табладжиите – и Елвис Пресли умираше от смях, когато она му викаше, че щял да му хакне контрабаса в задника. „Ей сега като ти го навра тоя контрабас в задника и ще видиш ти, главоч такъв!...“ – му викаше човекът от Ямбол, а Елвис Пресли не знаеше какво е „главоч“. „Главоч“ е ямболска дума, Елвис Пресли не я знаеше и още по-силно се смееше.

СЪДЪРЖАНИЕ

[Едно]	13
[Две]	53
[Три]	99
[Четири]	121
[Пет]	171
[Шест]	201
[...последно]	225

Христо Карастоянов
СЪПРОТИВА.NET
роман

Българска
Първо издание

Художник на корицата *Димитър Келбечев*
Коректор *Красимира Ангелова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 15.25

Предпечатна подготовка:
„Студио Стандарт“ ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс „Жанет 45“ – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

„Издателска къща Жанет 45“ ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел./факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-954-491-405-9